

РЕШЕНИЕ

№ 3089

гр. София, 13.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 16.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10306** по описа за **2020** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по подадена жалба от [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], представлявано от изпълнителния директор Т. срещу Заповед № РД-756/07.10.2019 г., издадена от министъра на околната среда и водите, с която се определя санитарно-охранителна зона около повърхностен водоизточник за питейно-битово водоснабдяване – публична държавна собственост, яз. К., в частта по раздел IV, т.4, 5, 10 и 11.

В жалбата са изложени подробни съображения за основателност и за незаконосъобразност на акта, в оспорената част. По отношение на оспорване на раздел IV, т.4, посочва, че предоставения едногодишен срок за организиране на актуализацията на териториално-устройствения план, е крайно недостатъчен за провеждане на процедурата. Необходими са поне три години. Освен това дружеството не притежава компетентност за провеждане на процедурата, тъй като това е компетентността на определения в ДУТ държавен орган. По отношение на оспорване на т.5 от заповедта, мотивите са същите – едногодишния срок за да се изпълни календарния план-график за изграждане и маркиране на С., също е недостатъчен. Изпълнението на календарния план не е предвидено в одобрения от КЕВР бизнес план на ВиК оператора. Недостатък е и липсата на финансиране. По отношение на т.10 посочва, че въведеното изискване е в противоречие с действащите към настоящия момент изисквания и планова сеч. По отношение на оспорената т.11 посочва, че

неточно е споменато, че [община] попада в обл. Я., тъй като тя се намира в обл. Б.. Жалбоподателят не водоснабдява общини от други територии, различни от тази на общ. Б.. Изграждането на канализационна мрежа и пречиствателни съоръжения, се явява в противоречие с изискванията на ЗВ, тъй като такива съоръжения се изграждат в селища с над 2 000 еквивалентни жители. А в посочените села, населението е под 2 000. Освен това, това изискване не е предвидено в бизнес плана на дружеството, одобрен от КЕВР. Невярно е, че тези изисквания са съгласно предвижданията на Генералния план на [фирма] Б.. Моли за отмяна на заповедта в оспорената част. Претендира присъждане на разноски.

В допълнително становище към жалбата излага съображения за неспазена процедура по издаване на акта , като липсват данни откриването на производството за учредяване на С. на яз. К. да е било оповестено публично чрез средствата за масово осведомяване, на организации на заинтересованите лица, съгласно изискванията на чл. 66 АПК. Също така, не са представени доказателства заповедта да е била и съобщена по реда на чл. 72, ал.1 АПК. Това е необходимо предвид факта, че оспорената заповед представлява общ административен акт. Заповедта е издадена на основание разпоредбите на Наредбата № 3/2000 г., като обаче тези правила на наредбата не дерогират правилата за издаване на общите административни актове. Освен това, ответния орган преди издаване на заповедта не е изяснил фактите и обстоятелства относно финансовите възможности и предвижданията на бизнес плана на ВиК ЕАД, [населено място] относно изграждането и маркирането на С. на яз. К.. Това е необходимо, тъй като бизнес плана на дружеството е одобрен от КЕВР, като преди това е съгласуван от А. по ВиК, съобразно изискванията на ЗРВКУ. Поради това, този бизнес план е задължителен за дружеството жалбоподател. От друга страна, за поемането на финансови задължения, които не са предвидени в бизнес плана, ЗВ е предвидил различни основания и специална процедура, която отново включва одобрение от КЕВР.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител адв. А., поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта. Излага допълнителни съображения за това, че оспорената част от заповедта представлява общ административен акт, който подлежи на оспорване. Моли за отмяна на заповедта. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът по делото – министърът на околната среда и водите, чрез юк К. взема становище по жалбата, като я счита за недопустима, алтернативно за неоснователна. Посочва, че в разпоредбите на ЗВ и Наредбата № 3/16.10.2000 г. не е предвидено обявяването на заповедта в ДВ, поради което и заповедта не е обявена чрез ДВ. Също така посочва, че жалбата е насочена единствено срещу условията в заповедта за учредяване на санитарно-охранителна зона, които нямат характер на административни актове по смисъла на чл. 21 от АПК. Също така намира, че условията срещу които е подадена жалбата, представляват мотиви на административен акт и не подлежат на самостоятелно обжалване. Сочи, че условията не са нормативно регламентирани, а са определени по целесъобразност от органа по предложение на самия жалбоподател. Намира, че след като е поучил заповедта, жалбоподателят е длъжен да изпълни посочените в нея условия и е въпрос на организация да се вмести в зададените срокове. Твърди, че жалбоподателят със становището от 19.02.2020 г. „дописва“ жалбата си. Моли за отхвърляне на жалбата.

В съдебно заседание, чрез юк К. поддържа становището си за недопустимост на жалбата. Моли за нейното отхвърляне. Претендира присъждане на юрисконсултско

възнаграждение.

В представени писмени бележки доразвиват съображенията си за недопустимост и незаконосъобразност на жалбата.

Представителят на СГП взема становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на заповедта.

Административен съд София-град, в настоящия тричленен съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В полза на [фирма]- [населено място] е издадено Разрешително за водовземане № 0308/20.05.2004 г., изменено с Решение № 256/17.08.2010 г. на министъра на околната среда и водите. Срокът на действие на посоченото разрешително за водовземане за воден обект язовир „К.“, с цел на водовземане - питейно- битово водоснабдяване, е продължен с Решение № 163/09.09.2020 г. на министъра на околната среда и водите.

Административното производство по учредяване на санитарно-охранителна зона за водоизточник яз. К. е започнало по инициатива на жалбоподателя [фирма]- [населено място], като е образувана преписка вх. № 26-00-159/03.12.2018 г. на МОСВ. Жалбоподателят, като възложител е възложил на [фирма] изготвянето проект за санитарно- охранителна зона /С./, който е приложен към заявлението за откриване на процедурата за учредяване на санитарно-охранителна зона за яз. К..

Проектът за определяне на С. е предоставен за съгласуване на различни компетентни институции, като в отговор са постъпили становище вх. № 26-00-159/16.08.2019 г. от Министъра на здравеопазването, становище от РЗИ- Б. с изх. № 25-03-08/17.08.2018 г., от Областна дирекция „Земеделие“- [населено място], с изх. № 871/28.05.2018 г., Р.- [населено място], с изх. № Р.-03-03877/10.07.2018 г.

Проектът за С. около яз. К. е изпратен на [община], на основание чл.39, ал.1, т.2 от Наредбата № 3/16.10.2000 г. за едномесечно обявление на видно място в общината.

С писмо, с изх. № 24-00-500/13.11.2018 г., кметът на [община] е информирал басейнова дирекция, Черноморски район, че проекта е обявен на 08.10.2018 г., както на сайта на [община], така и на достъпно място в сградата на общината. След изтичане на едномесечния срок за обявление, няма постъпили възражения, мнения или предложения от заинтересованите лица и жители на Общината.

В резултат на развитото се административно производство, съгласно чл. 38- 39 от Наредба № 3 от 16.10.2000 г. за условията и реда за проучване, проектиране, утвърждаване и експлоатация на санитарно- охранителните зони около водоизточниците и съоръженията за питейно- битово водоснабдяване и около източниците на минерални води, използвани за лечебни, профилактични, питейни и хигиенни нужди, министърът на околната среда и водите е издал обжалваната Заповед № РД-756/07.10.2019 г., с която е определил санитарно-охранителна зона около повърхностен водоизточник за питейно-битово водоснабдяване – публична държавна собственост, яз. К..

С т. I, II и III от заповедта са определени обхватите на пояси I, II и III. В т.IV са определени в 12 точки условия към собствениците на имоти, попадащи в границите на С., както и условия, представляващи указания към ВиК оператора. Конкретно в т.IV.4 е указано в срок до една година от учредяване на С. да се организира актуализация на териториално-устройствения план, обхващащ територията на зоната, съгласно чл. 41, ал.3 от Наредбата № 3/16.10.2000 г. В т.IV.5 е указано на [фирма]- [населено място]

да изпълни календарния план-график за изграждане и маркиране на С.. В т. IV.10 е указано, че около яз. К., на територията на ТП „Д. К.“ по горскостопански планове от 2013 г. и бивше ТП „Д. С.“ по горскостопански планове от 2014 г. попадат отдели и подотдели горски територии, за които при засягането им от реализацията на С., поради което е необходимо да се спазват разпоредбите на ЗГ. В т. IV.11 е посочено, че съобразно съгласувателно становище с изх. № 25-03-08/17.08.2018 г. на директора на РЗИ Б., е необходимо да се изгради канализационна мрежа и пречиствателни съоръжения за отпадъчни води към [населено място], [населено място] и [населено място], общ. С., обл. Я., поради недопустимостта генерираните отпадъчни води да се събират и съхраняват в септични и изгребни ями, с цел недопускане замърсяването на водите, съгласно предвижданията на Генералния план на [фирма]- [населено място]. Въпреки дадените указания, по делото не бяха представени доказателства кога и дали писмо с изх. № 26-00-159/07.10.2019 г., с което органът уведомява за издаването на заповедта, е връчено на жалбоподателя.

Също така, въпреки дадените указания, не бяха представени доказателства, че заповедта е обявена в ДВ.

Жалбата срещу Заповед № РД-756/07.10.2019 г. е подадена чрез ответния орган на 24.10.2019 г., с п.к. от 23.10.2019 г.

По делото е изготвена и приета Съдебно-икономическа експертиза /СИЕ/ по въпроси, поставени от жалбоподателя. Съгласно заключението по експертизата, бизнес планът за развитие на дейността на [фирма], [населено място] като ВиК оператор, за периода 2017 г.- 2021 г. не предвижда средства за изпълнение на СМР, каквито по вид, количество и стойност са заложили в количествено-стойностната сметка по проекта за С. на яз. К.. Посочено е, че Регионалният генерален план за водоснабдяване и канализация на обособена територия на [фирма], [населено място] за периода 2014-2021 г. са включени [община], агломерация В. и агломерация П., като в бизнес плана, що се отнася до инвестицията за канализация, не се съдържа конкретизация по обекти. Конкретно за [населено място], [населено място] и [населено място], [община] не са планирани средства за изграждане на канализационна система, нито средства за изграждане на пречиствателни станции за отпадъчни води. В обобщение, планираните средства за разширение и рехабилитация на канализационната мрежа са по 1000 хил. лв. на година, а средствата за реконструкция на пречиствателни станции за отпадъчни води възлизат на 1500 хил. лв. годишно.

При така установените факти, настоящия тричленен съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е Заповед № РД-756/07.10.2019 г., издадена от министъра на околната среда и водите, с която се определя санитарно-охранителна зона около повърхностен водоизточник за питейно-битово водоснабдяване – публична държавна собственост, яз. К., в частта по раздел IV, т.4, 5, 10 и 11.

Жалбата е насочена срещу годен за оспорване административен акт, тъй като заповедта съдържа своя разпоредителна част, материализираща волеизявление на държавен орган, с което се създават задължения и непосредствено се засягат права и интереси на дружеството жалбоподател /в този см. опр. № 826/20.01.2020 г., постановено по адм.д. № 14592/2019 г. на ВАС, VI отд./. Жалбата е подадена от лице, имащо правен интерес от оспорването на административния акт, тъй като именно

дружеството е притежател на Разрешително за водовземане № 0308/20.05.2004 г. от яз. К..

Относно компетентността на съда да разгледа акт на министъра на околната среда и водите, е налице Определение № 12824/16.10.2020 г. по адм. д. № 14328/2019 по описа на ВАС, в което жалбата на [фирма]- Б., на осн. чл. 133, ал. 3 от АПК е определена като родово и местно подсъдна на АССГ, с оглед на това, че заповедта има характера на общ административен акт. Предвид факта, че въпреки указанията на съда по делото, от ответника не са представени доказателства кога заповедта е връчена на жалбоподателя, същата се счита за подадена в срока на оспорване на общите административните актове по чл. 179 от АПК.

Съгласно изискванията на чл. 168, ал. 1 АПК, при служебния и цялостен съдебен контрол за законосъобразност, съдът извършва пълна проверка на обжалвания административен акт относно валидността му, спазването на процесуалноправните и материалноправните разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта, която преследва законът, т. е. на всички основания, визирани в чл. 146 от АПК. При преценката си, съдът изхожда от правните и фактическите основания, посочени в оспорвания индивидуален административен акт, представената административна преписка и събраните по делото доказателства. При проверката на административния акт, съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане. Съдът следва да отмени или обяви за нищожен акта и ако констатира порок, който оспорващият не е посочил.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

По съответствието на заповедта с процесуалния закон.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган - министър на околната среда и водите, съобразно разпоредбите на чл. 37, т. 2 от Наредба № 3 от 16.10.2000 г. и чл. 151, ал. 2, т. 2, буква „у“, подбуква „вв“ ЗВ. Процесната заповед е постановена в изискуемата от закона писмена форма и съдържа всички реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК.

Същевременно обаче, както е приел и ВАС в своето Определение № 12824/16.10.2020 г. по адм. д. № 14328/2019, обжалваната заповед разкрива характеристиките на общ административен акт. Легалната дефиниция на понятието „общ административен акт“ се съдържа в чл. 65 от АПК и гласи „обща са административните актове с еднократно правно действие, с които се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на неопределен брой лица, както и отказите да се издадат такива актове“. Като вид административни актове, общите административни актове носят характерните белези на административните актове въобще, отразяват същевременно и отличителни черти в съдържанието на изпълнително-разпоредителната дейност на административните органи. Първият характерен белег на общия административен акт е неговият властнически характер, т.е. той е властническо волеизявление. Той е израз на властта в държавата, проявена чрез волята на съответния орган на държавно управление. В този смисъл и общите административни актове се издават във връзка с прилагането на административноправни норми и така свеждат абстракцията в тях до конкретиката на живота с оглед определени факти и обстоятелства в обективната и социална действителност. Общите административни актове са свързани с конкретизацията на хипотезата в приложимата правна норма и с

осъществяване на предвиденото в нейната диспозиция правило. Еднократно правно действие и неопределен брой лица, към които е насочен актът са специфичните правни белези, които го отграничават от другите видове административни актове. Това еднократно действие е свързано с конкретната фактическа обстановка в обективната действителност, спрямо която е насочено властническото въздействие на компетентния орган. Липсата на индивидуализиран адресат е типичен белег на общите административни актове. Субектите, спрямо които е насочено властническото волеизявление, може да бъдат определени по дадени признаци, независимо дали те са посочени в самия акт или не. Пример за общ административен акт може да бъде заповедта на министъра на околната среда и водите за обявяване на защитена територия по чл. 39 Закона за защитените територии (ЗЗТ). С тази заповед овластеният орган на държавно управление разпростира защитния режим, абстрактно уреден в ЗЗТ, върху определената територия. В случая абстрактно определената защита на природата се конкретизира спрямо дадена площ. Тази защита се конкретизира и като вид, съобразно конкретния водоизточник. Тя се конкретизира и чрез посочване на определени допустими или забранени дейности на територията на С.. В този смисъл процесната заповед също има характера на общ административен акт, предвид факта, че с нея се учредяват санитарно-охранителните зони, с които съобразно чл.4, ал.1 от Наредба № 3 от 16.10.2000 г. се определят и учредяват охранителни режими, с които се забраняват, ограничават, наблюдават, спират и контролират дейности, които унищожават, увреждат или застрашават да предизвикат в дългосрочен план отрицателна промяна на качеството и/или количеството на водите, непосредствено или като увредят елементите на околната среда, тоест осигурява се защита на посочената територия.

В тази връзка съдът констатира, че заповедта съдържа фактическите и правни изводи на органа, мотиви за достигане до крайния извод, които са проверими от съда, спазени са и останалите формални изисквания към съдържанието на общите административни актове, за които по аргумент от чл. 74 от АПК се прилагат правилата за издаване на индивидуални административни актове.

Поради изложеното, не може да се сподели аргумента на ответния орган, че оспорените от жалбоподателя условия, залегнали в раздел IV от заповедта не са административен акт, а представляват мотиви към заповедта и съответно не подлежат на оспорване. Това е така, тъй като с посочени условия в същност се предписва правило за поведение, насочено към ВиК оператора, което той е задължен да изпълнява. Макар и наречен „Условия“, с раздел IV ответникът дава конкретни указания на засегнатите от заповедта лица, които следва да бъдат изпълнени във връзка с определената С.. Т.е., с оспорените точки от раздел IV на заповедта, за жалбоподателя се създават задължения. Поради това и няма как този раздел да бъде възприет като мотиви към заповедта. Мотивите към един акт са основанията, мотивирали органа да издаде акта, т.е., причините довели до издаването му, а не указанията към засегнатите с акта лица.

Процедурата по издаване на общ административен акт обаче разкрива особени характеристики, касаещи неговото надлежно оповестяване. Съгласно чл. 66, ал. 1 от АПК откриването на производството по издаване на общия административен акт се оповестява публично чрез средствата за масово осведомяване, чрез изпращането на проекта до организации на заинтересованите лица или по друг подходящ начин, а според ал. 2 уведомяването по ал. 1 включва и основните съображения за издаването

на акта, както и формите на участие на заинтересованите лица в производството. В случая заповедта е издадена в нарушение на цитираната норма, тъй като откриването на производството по издаване на този административен акт не е оповестено публично чрез средствата за масово осведомяване, изпращане на проекта до организации на заинтересованите лица или по друг подходящ начин, с включени основни съображения за издаване на акта, както и не са посочени формите на участие на заинтересованите граждани и организации, не е предоставено право на достъп до цялата информация, съдържаща се в преписката по издаване на административния акт, по което и да е било време на производството по издаването му, на субектите - заинтересовани лица не е предоставено правото да участват в производството по издаване на акта, съгласно чл. 69 от АПК, нито е налице публично оповестяване за формите, начина и реда, по които те да реализират това тяхно законово право, не е извършено съобщаване за издаването на административния акт на субектите - заинтересовани лица, в частност и на жалбоподателя в нарушение на чл. 72 от АПК. Действително, спазена е процедурата по чл. 39, ал.2 от Наредба № 3 от 16.10.2000 г. за уведомяване на лицата, чиито имоти попадат в границите на проектираната С. с охранителните режими в пояс II и II. Същевременно обаче, разпоредбите на Наредбата не дерогират процесуалните правила на АПК относно общите административни актове, предвид което при издаване на обжалваната заповед министърът на околната среда и водите е следвало да спазва нормите от по- висок порядък и да проведе процедурата по оповестяване. Няма как да бъде възприето пространното тълкуване от страна на ответника защо ЗВ и Наредбата № 3/16.10.2000 г. са специални спрямо АПК и съответно се прилагат разпоредбите на ЗВ и Наредбата, а не тези на АПК. Действително ЗВ е специален спрямо АПК, но доколкото в ЗВ липсва разписана конкретна процедура относно издаването на общи административни актове, какъвто е процесната заповед, а разпоредбите на Наредбата № 3/2000 г. по никакъв начин не могат да предписват различни правила спрямо тези, разписани в нормативен акт от по-висок ранг, няма как нито ЗВ нито пък Наредбата да дерогират правилата за издаване на общите административни актове касателно процесната заповед, като акт, с който се определя С..

Както се установи, по делото изобщо липсват доказателства за публичното оповестяване за открито производство за изготвянето проект за санитарно-охранителна зона за яз. К.. Като не е уведомил по предвидения в АПК ред за откриване на производството по издаване на оспорения административен акт, органът е лишил от възможност заинтересованите лица, да упражнят правата си да участват в административното производство и то в срок не по-кратък от един месец, съобразно разпоредбата на чл. 69, ал. 2 от АПК. Това нарушение от своя страна е довело до нарушаването на основни принципи в административното производство - за съразмерност - чл. 6, ал. 1 от АПК, за равенство - чл. 8, ал. 1 от АПК, за достъпност, публичност и прозрачност - чл. 12, ал. 1 и 2 от АПК.

От изложеното следва, че актът е издаден без да е проведено производството установено в Дял втори, Глава пета, Раздел II на АПК – Общи административни актове. В този смисъл, установената практика счита за съществени тези нарушения на процесуалните правила, които ако не бяха допуснати, биха довели до различен правен резултат, както и всички случаи на лишаване от участие в производството на лица, които търпят последици от оспорения акт.

Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на

административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 от АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен. Съдебната практика е установила ясен критерий единствено при нищожност на административния акт в хипотезата на липса на компетентност. По отношение на останалите изисквания за законосъобразност на административния акт твърдо установен критерий в съдебната практика липсва, което не означава, че административния акт не може да бъде обявен за нищожен и при липсата на останалите предпоставки по чл.146 от АПК. Нищожност на административния акт може да има, както поради неспазване на изискванията за форма, така и при тези за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, при противоречие с материалния закон и при несъответствие с целта на закона. Обявяването на нищожност на административен акт е средство за отстраняване на незаконосъобразни административни актове, засегнати от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не може да породи правните последици, към които е насочен. За да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за това, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност.

За да бъде нищожен един административен акт, следва всеки един порок да бъде разгледан поотделно, като е достатъчно установяването само един от пороците да води до нищожност, за да се приеме за нищожен целия акт. Тъй като в задълженията на съда е да следи служебно за наличие на пороци обуславящи нищожност на акта, в настоящия случай следва да се изследват всички такива предпоставки, а не само направените от жалбоподателя възражения. Поради това и неоснователно е възражението на ответника, че с допълнителното си становище, жалбоподателя дописвал жалбата си. На практика с допълнителното становище са изложени възражения за нищожност на акта, поради неспазена процедура по издаването му. За основанията за нищожност съдът следи служебно, поради което и да не бяха направени тези възражения, съдът щеше да ги разгледа.

Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта. 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам- на липса на волеизявление. 3). Съществените нарушения на административно-производствените правила са основания за нищожност, ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма, и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност, за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. (Решение № 8035 от 01.07.2008 г. на ВАС по адм. д. №3988/2008 г., II отд.). 5). Превратното

упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

От данните по делото и направения по-горе анализ се налага изводът, че оспорената заповед е издадена от административния орган при неспазване на задължителните изисквания относно производството по издаване на общ административен акт, регламентирани в Дял втори, Глава пета, Раздел II на АПК. Тези нарушения се квалифицират като съществени и обуславят незаконосъобразност на Заповед № РД-756/07.10.2019 г., издадена от министъра на околната среда и водите.

За пълнота на изложението следва да се отбележи, че основателни се явяват и наведените от жалбоподателя възражения за допуснати при издаването на административния акт **нарушения на материалния закон**. Видно от приетата по делото СИЕ, заключението по която съдът кредитира като обективно и компетентно дадено, бизнес планът за развитие на дейността на [фирма]- [населено място] като ВиК оператор за периода 2017 г.-2021 г., предвижда размер на разходваните средства до определен праг, който, ако бъдат спазени така дадените от административния орган със заповедта указания, би бил значително надвишен. Посоченият бизнес план е съобразен с инвестиционните програми към Регионален генерален план на обособената територия на [фирма]- Б., съгласуван е от А. по ВиК на обособената територия, обслужвана от [фирма], [населено място] и е одобрен от КЕВР, съобразно изискванията на чл. 198а, ал. 4, т. 4 и т. 5 и чл. 198м от Закон за водите /ЗВ/ и чл. 11 от Закон за регулиране на водоснабдителните и канализационни услуги /ЗРВКУ/. Следователно изпълнението на указанията по раздел IV, т.4, 5, 10 и 11 ще бъде в противоречие с действащия и одобрен от КЕВР бизнес план и заложените в него финансови параметри. Предвид изложеното, компетентният орган в нарушение на чл. 71 от АПК, не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, като по точи начин е издал материално незаконосъобразен административен акт, което е основание за незаконосъобразност по чл. 146, ал. 1, т. 4 от АПК.

Предвид изложеното, освен съществени нарушения на процесуалните правила, водещи до отмяната на акта в оспорената му част, оспорената заповед е и материално незаконосъобразна. Тъй като заповедта е оспорената единствено по отношение на раздел IV, т.4, 5, 10 и 11, то в останалата част е влязла в сила и отмяната следва да е единствено в оспорената част.

Разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК указва правомощията на съда, когато прецени, че актът е нищожен. Предвид факта, че в случая въпросът е предоставен на преценката на административния орган и естеството му не позволява да бъде решен от съда по същество, преписката следва да се изпрати на министъра на околната среда и водите за произнасяне в съответствие с мотивите на настоящото решение.

По разноските:

С оглед изхода на делото на жалбоподателя се дължат разноски. Процесуалният представител на жалбоподателя е направил искане за присъждане на разноски, съобразно представен списък по чл. 80 ГПК, а именно 50 лв. за държавна такса, 20,00 лв. такса за обнародване на обявление в Държавен вестник, депозит за съдебно-икономическа експертиза в размер на 600 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 3 600 лв., общо в размер на 4 270 лв. Процесуалният представител на ответника е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение,

на основание чл. 78, ал.5 ГПК. Предвид направеното възражение, съдът следва да съобрази правната и фактическа сложност на делото, както и разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съобразявайки посочените разпоредби и като взе предвид, че правната и фактическа сложност на делото е около средната за този вид дела, както и че се касае за оспорване на общ административен акт, съдът прие, че на жалбоподателя следва се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 1000 лв., без ДДС. Тъй като, видно от представената фактура процесуалният представител на жалбоподателя е част от адвокатско дружество, регистрирано по ЗДДС, то на основание §2а ДР на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, към посочената сума следва да се начисли и 20% ДДС, като дължимата сума е 1200 лв.

Предвид изхода на делото, на ответник не се дължат разноски.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК, IV тричленен състав на Административен съд София град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед № РД-756/07.10.2019 г., издадена от министъра на околната среда и водите, с която се определя санитарно-охранителна зона около повърхностен водоизточник за питейно-битово водоснабдяване – публична държавна собственост, яз. К., **В ЧАСТТА**, по раздел IV, т.4, 5, 10 и 11.

ВРЪЩА преписката на министъра на околната среда и водите за произнасяне по преписка вх. № 26-00-159/03.12.2018 г. съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението.

ОСЪЖДА министъра на околната среда и водите да заплати на [фирма], [населено място] сумата 1 870 лева, предствляващи разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.